

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

นรกไม่สนใจ ขอให้ซื้อดีก็แล้วกัน

วันจันทร์ก็จะลงกรุงเทพ อีกอีกสองวัน สามกับวันนี้ ได้เตรียมพร้อมทางนี้ นี้ก็ได้พูดไว้กับทางบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยให้ทราบทั่วหน้ากัน ว่าไปคราวนี้จะเตรียมไปเอาดอลลาร์เพื่อเสริมกันกับทองคำให้สวยงามมากที่สุดทีเดียวนะ เวลานี้ดอลลาร์ของเราสู้กว่าขาดมาก แทบจะไม่มีติดทองคำไปเลย เพราะฉะนั้นเราจึงต้องร้อนใจเอามากที่สุดทีเดียว ระยะสามสี่วันนี้ร้อนจริง ๆ หมุนตัว ๆ เลย เพราะแต่ก่อนระลึกไม่ได้ คือจิตมันหมุนแต่เรื่องทองคำ ๆ ไม่ได้คิดถึงอย่างอื่นอย่างใด ที่นี้ทองคำเห็นว่ามีพอสมควรแล้วกลับมองข้างหลัง ดอลลาร์ไม่ทราบนอนหลับอยู่โคกไหนก็ไม่รู้ จึงหมุนใหญ่เลย หมุนดอลลาร์มาได้สัก ๔-๕ วันนี้ หมุนตลอด

คืออันไว้เลยว่าอย่างน้อยต้อง ๑ แสนดอลลาร์ขาดไปไม่ได้ ตั้งไว้ ๑ แสน จากนั้นเราก็ไม่สนใจเลย มันหากเป็นของมันอยู่ในจิตนี้แหละ เลยไปคว้าเอาเงินโครงการช่วยชาติ ไปถอนเอามา ๑๐ ล้านไปซื้อดอลลาร์ได้ ๒๒๐,๐๐๐ จะซื้อดอลลาร์ทางนี้ไม่พอ เลยต้องโอนเงินจำนวนนี้ไปกรุงเทพไปซื้อดอลลาร์ทางกรุงเทพ ทางไหนก็ตอบรับมาแล้วจะจัดการตั้งแต่วานซีนี่ เรียกว่าเรียบริ่อยไปแล้วละ เงิน ๑๐ ล้านบาทนี้จะกลายเป็นดอลลาร์รวมกับ ๑ แสนของพวกเราที่รวมกันทั้งหลายนี้ อย่างน้อยก็ ๓ แสนก็พอหายใจได้บ้างเล็กน้อย ทองคำเกือบจะถึง ๒ ตันนะคราวนี้ ทองคำที่ได้แล้วจะเข้า ๑,๘๑๒ กิโลกรัม ขาดสองพันกิโลอยู่ ๑๘๗ กิโลกรัม ทองคำได้ขนาดนั้น แล้วดอลลาร์ไม่ได้สักดอลลาร์เลยมันยังงั้นกัน นี่จึงได้หมุนกันใหญ่

เพราะตั้งแต่เริ่มมอบทองคำมาเราก็ได้ดอลลาร์ติดตามไป ๆ พอสมควร ๆ มาคราวนี้ทองคำได้เกือบ ๒ ตัน ดอลลาร์ไม่มีเลย โอ้ย ไม่ได้ ถึงขนาดจะสลบนะเราดอลลาร์ต้องมา ๑ แสนขาดไม่ได้ ขึ้นเลย หาผู้คนนั้นคนนี้ มันก็ได้มาเรื่อย ๆ แต่เราเสียเวลาของเรามีน้อย คราวนี้ไม่ได้ผิดใครนะ เราเป็นคนผิดเพราะเราเป็นหัวหน้าปล่อยไปไม่ได้คิดถึงดอลลาร์ คือจิตมันพุ่งแต่ทองคำ ๆ พอเห็นว่าทองคำได้พอสมควรแล้วดอลลาร์ไม่ได้สักดอลลาร์ก็ร้อนใหญ่ มันร้อนตั้งแต่นั้นมาได้สี่หรือห้าวันนี้ละ หมุนตัว ๆ เลย ไม่ใช่ใครผิดนะ เราเป็นคนผิดเอง เป็นหัวหน้านำบรรดาลูกศิษย์ลูกหา บริษัทบริวารก็ตาม เราไม่พาเดินจะเดินไปไหน จึงมาร้อนเอาตอนนี้ ถ้าหากว่าเวลามีมากกว่านี้ คิดว่าจะได้มากอยู่นะ

ไปกรุงเทพก็ยังหวังอีกนะ คือถึงจะมีเวลาน้อยก็ตาม ไปถึงกรุงเทพวันที่ ๒๔ จะไม่ค่อยได้เรื่องอะไรก็ตาม วันที่ ๒๕ เป็นวันที่จะได้พอสมควร หลังจากฉันเสร็จแล้วก็จะ

ได้พูดกับพี่น้องเราตอนหลังจ้งหันแล้ว ใครมีมากน้อยก็จะไหลมาเรื่อย ๆ พอพูดอันนี้ พอสมควรแล้วก็จะออกไปเมืองกาญจน์ไปให้อาหารเสือ พวกสัตว์ต่าง ๆ เต็มอยู่ในวัดนั้น พอวางของที่นั่นแล้วก็จะไปสำนักอุบาลิกา อำเภอยะโยคอันเดียวกัน กลับมาก็ต้องค้าไม่ได้เรื่อง พอวันหลังก็ไปทำเนียบแล้วไม่มีเวลาเลย เพราะฉะนั้นถึงหมุนเสียตอนนี้ไม่ได้คราวนี้ก็เอาคราวหน้าต่อไป เพราะเราไม่ทำอยู่วันหนึ่งวันเดียว ทำเรื่อยก้าวเรื่อย คราวนี้เป็นจุดหนึ่งเปลาะหนึ่งว่างั้นเถอะ ขาดคราวนี้ก็เอาเปลาะหน้า ยิ่งไงก็พอใจ หายใจได้บ้างคือว่าไม่ต่ำกว่า ๓ แสนดอลลาร์จะติดตามทองคำ

เราพูดจริง ๆ เราหายใจครบเมืองไทยเราทั้งเมืองเลย ประเทศไทยเราไม่ใช่ทำเล่น ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายเห็นใจหลวงตานะ หมุนขนาดนั้นหมุนเพื่ออันนี้ มีมาเท่าไรทุ่มเลย ๆ จนกระทั่งล้มดอลลาร์ หมุนใส่ทองคำจนล้มดอลลาร์ไป มองมาไม่เห็นดอลลาร์คว่ำหาดอลลาร์อีกเอาไปด้วยกันอีก จะขึ้นได้คราวนี้เมืองไทยเรา ชาตินาสนารวมกันแล้วจะเป็นไปได้ในคราวนี้ ถ้าเป็นไปไม่ได้ในคราวนี้ ต่อไปพวกท่านอย่าไปหวังนะ เวลานี้เต็มอยู่ในความหวังของเราทุกคน หวังทุกคน สละทุกคน ช่วยทุกคน ขึ้นได้ไม่สงสัย

เวลานี้เป็นเวลาที่เหมาะสมแล้วทั้งชาติทั้งศาสนาแข็งแกร่งไปด้วยกันเลย เราก็ได้ลูกศิษย์ผู้โปรดของเราด้วย ใครก็จะมาหาเรื่องใส่หน้า ลูกศิษย์เรานี้เขามักจะโจมตีนะ หลวงตาเข้าสกัดฟาดมันลงนรกเลย อ้าว วันนั้นเราล้มเมื่อไรเขาหาว่าเราเป่าหัวให้คุณทักษิณ มาว่าอะไรคุณทักษิณคนเดียว พวกสัตว์นรกเป่าได้เราจะลากมันขึ้นจากนรกหมด มันจมในนรกตั้งกัปตั้งกัลป์มาแล้ว นั้นเห็นใหม่แก่กันปุ๊บเดียวเลย จะมาว่าอะไรเพียงเท่านี้ ก็ความจริงเป็นอย่างนั้น ธรรมพูดอย่างอื่นไปไม่ได้นะ ดีต้องบอกว่าดี ชั่วต้องบอกว่าชั่วอย่างเดียวกันนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้สำหรับธรรม เราไม่เข้าใครออกใคร เพราะฉะนั้นเราถึงได้เตือนหนังสือพิมพ์ พวกนักข่าวเขาออกข่าว บางทีเกินไปก็มีคือเลยที่เราพูดไปก็มี

ชมเชยก็ตาม ตำหนิก็ตาม เราไม่เอาไม่ใช่คำพูดของเรา เพราะฉะนั้นเราถึงเตือนอย่ามาชมเชยเราโดยหาเหตุผลไม่ได้นะ ไม่ใช่คำของเรา นี่อิงคำของเราเข้าไปแทรกชิ่งได้ดีเอา ถ้าเป็นเรื่องของเขาพูดขึ้นมาเองเป็นอย่างหนึ่ง นี่มาพาดพิงกับคำของเราเหมือนหนึ่งว่าเป็นคำของเราไปด้วย เราบอกไม่ใช่ จะเป็นชมเชยก็ตาม นิินทาก็ตาม เราไม่รับ นอกจากความจริงที่เราออกแล้วขึ้นเวทีแล้ว มีผู้มาถามตอบทันทีเลย ถ้าคำไหนได้ออกแล้วเรียกว่าขึ้นเวทีแล้วไม่มีถอย เพราะถอดของจริงล้วน ๆ ออกไปนี่ถอยอะไร

เราหมุนขนาดนั้นเพื่อชาติไทยของเรา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พากันดำเนินทุกคน ๆ นะ อย่างอนใจตายใจเฉื่อยชาไม่ได้นะ เราเป็นระยะเรื่อย ๆ ไปอย่างนี้ เพราะ

เมืองไทยเรา ๖๒ ล้านคน เป็นเมืองเล็กเมืองน้อยเมื่อไร พอจะยกเหมือนยกแดงโมซิ่นใส่ปาก นี่ไม่ใช่แดงโม คนทั้งประเทศ ๖๒ ล้านคนเป็นอย่างน้อย ก็ต้องช่วยกันยกทุกคน ๆ ๖๒ ล้านสละออกมาเรื่อย ๆ จะค่อยหนุนขึ้นไปเรื่อยเป็นระยะ ๆ อย่างนี้ละ เรามอบก็มอบเป็นระยะ พอสมควรแล้วเข้าที่ ๆ ขวนขวายมาแล้วเข้าที่ ๆ ก็หนุนขึ้น ๆ ต่อไปหัวใจของชาติไทยเราก็ก็นั่นหนาแน่นคง ที่นี้เราก็ก็นั่นใจ จะทุกซ่จะจนบ้างไม่เป็นไร ขอให้มึรากฐานเป็นที่หายใจต่อคนทั้งชาติก็แล้วกัน ถ้าอันนี้ขาดไปเสียอย่างเดียว ใครจะมีลมหายใจร้อยหายใจก็ตามไม่มีความหมาย

เศรษฐีอย่าอวดว่าตัวมีเงินกองเท่าภูเขา ถ้าหัวใจของเมืองไทยขาดสะบั้นลงเสียอย่างเดียวไม่มีความหมายทั้งนั้น เงินในกระเป๋าใครก็ตามกองเท่าภูเขาก็ไม่มีความหมาย ความหมายจริง ๆ อยู่ที่คลังหลวงลมหายใจของชาติไทยเรา เวลาที่มีความจำเป็นอันนี้จะเป็นเครื่องประกันชาติไทยเราอีกนะ การเก็บไว้ไม่ได้เก็บแบบขนซุง เราเก็บไว้เพื่อ ประกันตัวไว้ในเวลาปรกติ เวลาจำเป็นจริง ๆ จะไปไหนถ้าไม่มาอาศัยนี้ เพื่อเล็ดลอดชีวิตไปได้ ๆ ก็ต้องอันนี้อีก เวลาความจริงมีจะไปไหน ก็ต้องวิ่งเข้ามา นี้จะไปวิ่งเงินในกระเป๋าคนนั้นคนนี้ได้แน่ จะต้องวิ่งเข้ามาจุดนี้แหละ

ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ว่าจุดนี้เป็นจุดสำคัญมากยิ่งกว่าสมบัติใดในเมืองไทยของเรา ทองคำนี้เป็นสำคัญ ทองคำ ดอลลาร์ เป็นจุดสำคัญมากที่สุดทีเดียว อันนี้มีแล้วไม่เป็นไร นี่ละความจำเป็นจะอยู่ที่นี้ รับรองชีวิตจิตใจของชาวไทยเราได้ก็คืออันนี้ ถ้าอันนี้ขาดชาวไทยของเราชีวิตขาดไปด้วยกันหมด ไม่ได้มีความหมายอะไรนะ ขอให้มีความหนักแน่นแน่นยำในจุดนี้ให้มาก หลวงตาพิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยพูดออกมานะ ไม่ได้มาพูดแบบลุ่ม ๆ เต่า ๆ ไม่ได้ไปเรียนดอกเตอร์ดอกแต่กับเขาก็ตามเถอะ หลักธรรมชาติมีมากกว่าดอกเตอร์เป็นไหน ๆ

พระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรมปฏิบัติในหลักธรรมชาติ ตรัสรู้ธรรมในหลักธรรมชาติ เป็นศาสดาองค์เอกขึ้นในหลักธรรมชาติไม่ต้องอาศัยใครเลย ธรรมเป็นหลักธรรมชาติ ความรู้ก็เป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่งที่จะรับรู้ซึ่งกันและกัน จะปิดกันได้อย่างไร จึงเรียกว่าธรรมชาติด้วยกัน ความรู้ก็เป็นหลักธรรมชาติ รู้แจ่มแจ้ง รู้อย่างปราศจากมลทิน กิเลสไม่เข้าไปเคลือบแฝง เป็นความรู้ที่กระจ่างแจ่มทะลุปรุโปร่งไปหมดเลย เป็นความรู้ของพระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอก จึงเรียกว่าธรรม มาสอนพวกเราจะผิดไปไหน มีแต่พวกเรา มันเกลไถลออกนอกกลุ่มนอกรทาง จึงตกเหวตกบ่อไปด้วยกันนั่นแหละ ไม่มีชาติชั้นวรรณะใดที่จะไม่ตกหลุมตกบ่อแห่งกิเลสที่เหี้ยมบ่่าทำลายลงไปนี้ เราจึงเข้าไปที่หัวใจสัตว์โลกละซี

เราไม่ซึ้งกองเงินกองทองกองข้าวกองของเท่าไร ๆ อันนั้นเขาวางไว้ ๆ ก็เป็นอย่างนั้น มันเป็นอยู่ที่หัวใจของคนผู้เป็นเจ้าของ ถ้าเจ้าของปฏิบัติตัวดีสิ่งนี้ก็กลับมาเป็นประโยชน์หนุนเจ้าของขึ้นได้นะ ถ้าเจ้าของไม่ดี ลืมเนื้อลืมตัว สิ่งนั้นก็กลายเป็นไฟเผาเจ้าของให้จมนได้ ดังที่พูดถึงสกุล ๓ สกุลเศรษฐีนั้น ไปตกรรจนกระทั่งปานนี้ยังไม่ไต่ขึ้นเลย ก็กับที่กัลป์เราเคยพูดให้ฟังเพื่อเป็นคติ นี่ละความลืมตัวเป็นอย่างนี้นะ ๓ สกุลเป็นเศรษฐีนักเลงโตอันธพาล ลืมเนื้อลืมตัว ดังที่เคยพูดให้ฟัง ตกรรก ๖ หมื่นปีกว่าจะถึงพื้นนรก แล้วจมอยู่ในพื้นนรก ๖ หมื่นปีแล้วพื้นตัวขึ้นมา ค่อยลอยขึ้นมาเผาขึ้นมา ๖ หมื่นปีนั้นเรียกว่าเผาตลอด ทั้งลงไป ทั้งอยู่ ทั้งขึ้นมา จะกล่าวคาถาเพียง ทุสะ นะ โส นั้นก็ได้

พอขึ้นมาว่า ทุ ลงแล้ว เร็วขนาดนั้นนะ พอโผล่ขึ้นมาความทุกข์จะเป็นเหมือนฟ้าแลบเท่านั้นบ๊อบว่า ทุ ไปแล้วจมนลงไปแล้ว นี่คือการลืมตัว สมบัตินั้นใครเขามีเหมือนกัน เขาได้รับความสุขความเจริญส่งเจ้าของให้ไปสวรรค์นิพพานได้ แต่สมบัติเหล่านี้ฟาดเราลงนรก เมาอยู่จนกระทั่งปานนี้ยังไม่ขึ้น เป็นยังงั้นอยู่กับใครสมบัติเหล่านี้ ขึ้นอยู่กับคนคิดคนชั่วผู้เป็นเจ้าของนั่นเอง ถ้าเจ้าของดีแล้วสมบัติเหล่านี้จะยกเจ้าของขึ้นได้ทั้งปัจจุบันชีวิตของเรามีอยู่ที่นี่ ทั้งตายไปเมืองผีก็เป็นเมืองเทพไปแล้ว ไม่ได้เป็นเมืองผีนะ คนมีสมบัติผู้ดีคุณงามความดีภายในจิตใจ ตายลงไปแล้วเป็นเมืองเทพไปเลย ไม่ได้เป็นเมืองผี ถ้าผู้ประมาทแล้วก็ไปเมืองผี อยู่ในมนุษยน์ก็เป็นผีเป็นเปรตในมนุษยน์ พอตายไปแล้วก็เป็นผีล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่ละจากสมบัติ ขึ้นอยู่กับเจ้าของ เพราะฉะนั้นให้คิดให้อ่านทุกคน สมบัติมีมาไว้เพื่อหนุนเจ้าของ ไม่ใช่เพื่อมาทำลายเจ้าของ ให้พากันคิดอ่านให้ดี

ลูก ๆ หลาน ๆ พวกเป็นนักเรียนก็เหมือนกัน พากันตั้งอกตั้งใจฟังทุกคน ๆ หลวงตาสอนนี้สอนหมดทุกคน เพราะคนเราพร้อมที่จะเป็นคนดีคนชั่วได้ด้วยทุกคน ถ้าความชั่วแทรกเข้าไป เช่น การไต่ยินไต่ฟัง การได้คบค้าสมาคมกับคนชั่วก็เป็นการศึกษาในตัว เป็นคนชั่วไปเรื่อย ๆ กลายเป็นคนชั่วหมดทั้งตัวเลย ถ้าได้รับการสำเหนียกศึกษาตบฟังจากอรรถจากธรรมทั้งหลายที่ครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอน หรือเพื่อนฝูงที่เป็นธรรมพูดให้เป็นคติเครื่องเตือนใจก็ยึดมาเป็นคติ ปรับปรุงตัวเองแก้ไขตัวเอง ก็เป็นคนดีไปเรื่อย ๆ

จะปล่อยว่าเกิดขึ้นมาเป็นคนแล้ว ดีแล้วเลิศแล้ว ไม่มีทาง เกิดขึ้นมาแล้วจะว่าไปจมนนรกก็ไม่มีทางเหมือนกัน มันต้องเคลื่อนไหวขึ้นจากปัจจุบัน ปัจจุบันพาหมุนไปทางใด ปัจจุบันมันจะคิดทางดีทางชั่ว ทำดีทำชั่ว สองอย่าง ๆ นี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องมี

การอบรมที่จะให้รู้ทั้งดีทั้งชั่ว แล้วก็แยกแยะตัวเองออกจากความชั่ว หมุนตัวเข้าไปสู่ทางความดี มันก็ดีขึ้นคนเรา

อยู่เฉย ๆ ให้ดีขึ้นมานี้ ดีก็มีแต่ในชื่อเท่านั้นละ นายดี นายมี นายบุญ นายบาป ไม่มีใครชื่อ กองเต็มอยู่ในตารางชื่อว่ายังงี้ ชื่อว่านายบุญ แล้วทำไมจึงต้องมาติดคุก เขาหาว่า นู่นนะ มันยอมรับเมื่อไร อยู่ในตารางมันก็ไม่ยอมรับ คนชั่วไม่ยอมรับความชั่วของตัวเอง ยิ่งสั่งสมเข้ามาเรื่อย ๆ ปกปิดความชั่ว แล้วเอาความชั่วพลิกมาทำชั่วทำเป็นคนดีคนดี ประกาศลั่นโลกว่าตัวดีไปอย่างนั้นดีไปอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่มันชั่วหมด โคตรหมดแถมมัน เรื่องคนชั่วมันไม่ยอมชั่วนะ ทั้ง ๆ ที่มันทำชั่วจนจะจมอยู่ทุกขณะลมหายใจขาดดินนั่นแหละ มันก็ไม่ยอมว่าเป็นคนชั่ว เพราะฉะนั้นมันจึงสนุกทำความชั่วได้อย่างจมไปเลย ๆ คนเรา

ถ้าเห็นโทษแห่งความชั่วแล้ว ใครจะไปตั้งหน้าตั้งตาทำความชั่ว มันต้องหลบตัว หลีกตัว พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหาทางดีเข้ามาแก้กันทันที ๆ นี่คือเรื่องของกิเลสจะไม่ยอมรับว่าตัวชั่ว มีแต่เรื่องดี จะจมลงในนรกก็ให้ชื่อมันอยู่จรวดดาวเทียมนั่น ตัวมันจมในนรกไม่เป็นไร ขอให้ชื่อไปอยู่นั่น เดียวนี้กำลังเป็นบั้งตั้งชื่อเมืองไทยเราละ โหย ตั้งชื่อแต่ละคน ๆ ยาว ๓ กิโลเมตร ฟังซิ ตั้งชื่อคนหนึ่ง ๆ ยาว ๓ กิโลเมตร ตัวของมันจมอยู่ในนรกไม่สนใจ ขอให้ชื่อดีก็แล้วกัน เรื่องตัวของเราจะเป็นยังไงช่างมัน นี่มันสำคัญเวลานี้ ลืมตัว อะไรก็เอาไปหลอกอยู่ข้างนอก อันนั้นประดับอันนี้ประดับอันนั้น ตกแต่งดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ เจ้าของไม่ตกแต่งเจ้าของให้ดีเลยมันดีได้ยังไง ฟังซินะ

ชื่อก็มีแต่ชื่อเฉย ๆ ตั้งขึ้น โถ นู่น ของเล่นเมื่อไร เลยจรวดดาวเทียม แต่เจ้าของจมในนรกไม่สนใจแก้ไขเจ้าของนั้นซิ ไปส่งเสริมตั้งแต่ชื่อแต่นาม เวลาไปตกรนรกหมกไหม้ชื่อนามไม่ได้ไปตกระ ตัวเก่ง ๆ นั้นแหละ ตัวชื่อสูง ๆ นั้นละไปตกรนรก ชื่อไม่ไปตก ไปสวรรค์ก็ไม่ไป ตกรนรกก็ไม่ไป ตัวนี้แหละตัวตั้งชื่อสวย ๆ ไพเราะเพราะพริ้งนี่นะ โหย ตั้งชื่อขึ้นมา

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกได้ที่เราไปพักอยู่ภูเข่า ไปบิณฑบาตตอนเช้า นี่เอามาเป็นคตินะ คนหนึ่งเขาอยู่อยุธยา เขาไปมีครอบครัวอยู่ในป่านั่น เราออกบิณฑบาต ลูกเขามี ๒ คน มาใส่บาตรทั้งผิวทั้งเมียทั้งลูก ๒ คน น่ารักมากนะลูก อายุคนหนึ่งประมาณสัก ๕ ปี ๖ ปี คนหนึ่งประมาณสัก ๗ ปี ระหว่างนี้ กำลังน่ารักทั้งคู่นั้นแหละ ทางพ่อมันบอกลูกให้มาอย่างนั้นให้มาอย่างนี้ ที่นี้พูดสำเนียงมันเป็นสำเนียงอยุธยา ว่า จะพูดภาษาทางป่านี่มันไม่เข้าใจ มันก็แบ่งไปที่อยุธยาครึ่งหนึ่ง แบ่งไว้ทางป่าครึ่งหนึ่ง ภาษาจึงไม่เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ จะไปทางนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ไม่ไป จะไปทางอยุธยาร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ไม่ไป แบ่งครึ่งกึ่ง ๆ กลาง ๆ อยู่กันแหละ

นี่อยู่ที่ไหนนี่ ฟังเสียงคำพูดรู้สึกว่าจะไม่ค่อยเหมือนคนทางภาคนี้เราว่า อยู่ที่ไหน อยู่อยุธยา เขาว่านะ แล้วทำไมจึงต้องมีครอบครัวเหี้ยเรืออยู่ทางนี้ล่ะ เราว่าอย่าง นั้น นี่ลูกใช้ไหม ใช้ แล้วทำไมจึงต้องมีครอบครัวเหี้ยเรืออยู่ที่นี่ แกก็ตอบดีน่าขบขัน เมียนั้นยิ้มนะ มันก็ยากเพราะอันเดียวแหละ แกพูดเท่านั้นแหละ มันยากเพราะอันเดียว แหละ เมียนั้นยิ้ม แกก็บอกลูกใส่บาตร แล้วลูกคนนี้ชื่อว่ายังไง คนนี้ชื่อกรุงศรี คนนี้ ล่ะชื่อว่ายังไง ชื่อหัสดี โอ๊ย บักท่าเอ๊ย มึงตั้งชื่อกะต้อกะเตี้ย ตั้งชื่อลูกเราอยากว่าอย่าง นั้น โอ๊ย บักท่าเอ๊ย นี่เราเอามาพูดถึงเรื่องชื่อตั้งชื่อเด็ก กรุงศรีก็มี หัสดีก็มี มันเลยเป็น ชื่อขบขันของเด็ก

พวกนี้ชื่อว่ายังไงบ้าง กรุงศรี หัสดีมีไหมในนี้ สูตั้งแต่ชื่อดี ๆ ตัวของสูไม่ปรับ ประให้ตีไม่ได้นะ ต้องปรับปรุงตัวให้ตี ชื่อไอ้ชื่อไอ้ตดช่างหัวมันเถอะ เราไม่ใช่ชื่อตดมัน ชื่อต่างหาก ตัวเราเป็นคนดี ให้จำเอาไว้นะ มีแต่ชื่อไม่เกิดประโยชน์ เวลานี้กำลังเป็นบ้า ตั้งชื่อตั้งนาม แม้แต่หมูหมาตั้งชื่อ โหย หยดย้อย ตั้งชื่อคนนี่ ๓ วันอ่านไม่จบนะชื่อ เดียว มันของเล่นเมื่อไร มันเป็นบ้ากับชื่อกับนามกับกระตาดดินสอ ไม่ได้มาคิดอ่านถึง ตัวเองว่าจะผิดถูกชั่วดีประการใด เพราะตัวรับเคราะห์รับกรรม ดีชั่วต่าง ๆ อยู่กับตัว ของเราไม่ได้อยู่กับชื่อ อย่าไปเป็นบ้ากับชื่อจนเกินเหตุเกินผล ตั้งชื่อพอให้รู้เท่านั้น นาย ก. นาย ข. นาย ง. เท่านั้นเข้าใจกันแล้ว นี่คือใคร นาย ก. นี่คือใครนาย ข. เท่านั้น พอ นายจรววดดาวเทียมโน่นนี่เขาไม่ไปยุ่งกันแหละ พอรู้ชื่อเท่านั้นพอ

เดี๋ยวนี้มันเป็นบ้าไปอย่างนั้น ตั้งชื่อตั้งนาม ทั้งศาสนาที่เป็นบ้าไปเลยจะว่ายังไง ให้พากันจำเอานะ อย่าไปตื่นเงา ยิ่งกว่าตัวของเราซึ่งเป็นเจ้าของเงา ปรับปรุงตัวของเรา ให้ดี เจ้ามันไปกับตัวของเรานั้นละ เราเป็นคนดีแล้วก็ดีตลอด เงาจะเห็นไม่เห็นก็ช่างเรา เป็นคนดีพอแล้วนะ อันนี้ตัวของเราไม่เป็นที่นั่นนี่ มีแต่ตั้งชื่อตั้งนามหยดย้อย ๆ มัน กำลังเป็นบ้าตั้งชื่อเมืองไทยเรานี้ พูดให้มันตรง ๆ อย่างนี้นะ มันไม่มองหน้ามองหลัง มีแต่กิเลสหลอกให้สวยงามอยู่ข้างนอก เจ้าของเป็นชื่ออยู่ในส้วมในถ่าน มันไม่มองดูชื่อใน ส้วมในถ่าน ซึ่งเท่ากับเรานั้นแหละ มันไม่ดูนี่นะ ไปดูตั้งแต่ นอก ๆ จึงเป็นบ้ากันทั่วโลก ดินแดน ไม่มีใครจะไปสนใจแก้ไขตัวเอง มีแต่ตั้งชื่อตั้งนามหยดย้อยอยู่ข้างนอก อันนั้น ก็สวยอันนี้ก็งามประดับร้านไป ใช้ไม่ได้นะ ให้ปรับปรุงแก้ไขตัวเอง

เรื่องศีลเรื่องธรรมอย่าห่างไกลนะ ถ้าศีลธรรมห่างไกลแล้วจมไปเรื่อย ๆ เรื่อง ศีลเรื่องธรรมเลิศเลอมาตั้งแต่กาลไหน ๆ จุดลากโลกจากบ่อแห่งความทุกข์ความลุ่ม จมทั้งหลาย มีแต่ศีลแต่ธรรมทั้งนั้น กิเลสไม่เคยจุดลากสัตว์โลกให้ขึ้นจากหล่มลึกคือ ความทุกข์ความทรมาน มีแต่ลากจมลงไป ๆ อย่าเป็นบ้ากับกิเลสจนเกินเหตุเกินผล เกินเนื้อเกินตัว จะจมไปด้วยกันทั้งชาติไทยเรา พิจารณาให้ดี นี่มันลุ่มเนื้อลุ่มตัวไปมาก

เวลานี้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมมากเมืองไทยของเรา ขนบประเพณีอันดีงามที่เคยปฏิบัติมาเป็น ความสงบร่มเย็นจะไม่มีเหลือแล้วเวลานี้ จะมีแต่ลักษณะของลิงของค่าง โดดมาจาก ประเทศไหนเมืองใดเข้ามา คว้ามับ ๆ ๆ เอามาแล้วมาหลอกกัน ผู้นั้นเขาได้นั้นดี ๆ ได้ มาจากเมืองนั้นเมืองนี้ เมืองฝิ่นอะไร ตัวมันกำลังจะจมนั้นเป็นบ้ากับเขานั้น ดูตัวเองซิ ไปตีนอะไรนักหนา

ให้เป็นเนื้อเป็นหนังของตัวบ้างซิ อะไรเอาเข้ามาเป็นเนื้อเป็นหนัง พอเขาเริ่มจะ ล้มเรล้มแล้ว พอเขาเอียงเรล้มแล้ว เพราะเราไม่เป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเอง ถ้า ตัวเราเป็นเนื้อเป็นหนังของเราเอง เขาจะล้มแต่เราไม่ล้มจะเป็นไร เราเป็นเรานี้วะ เอา ละวันนี้พูดเท่านั้นละนะ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒๐ ทองคำได้ ๒ กิโล ๑ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๗๐๑ ดอลลาร์นะ อันนี้ไม่อ่านเพราะได้อ่านทุกวัน ๆ ซี้เกียจอ่าน เราพูด ได้แต่ตอนทำนี้เลยว่า รวมยอดทองคำทั้งหมดที่เราหามาตั้งแต่เริ่มแรกจนกระทั่ง ปัจจุบันนี้ รวมยอดทองคำทั้งหมดได้ ๔,๓๒๓ กิโล ซึ่งเท่ากับ ๔ ตัน กับ ๓๒๓ กิโล กรุณาทราบตามนี้ เราจะต่อขึ้นเรื่อย ๆ นะ

พวกลูกหลานพวกนักเรียนนะ ๑)การพนัน ๒)ยาเสพติด ให้ตัดขาดอย่าเอามา ยุ่งกับโรงเรียนเป็นอันขาด การพนัน ๑ ยาเสพติด ๑ ยาเสพติดนี้คือขาดทั้ง ๆ ที่มี ชีวิตอยู่ แล้วการพนันหาหลักเกณฑ์ไม่ได้ เป็นคนเลื่อนลอย มีแต่ทำเสียคุณค่าราคาของ คนเราโดยทั่วไป ให้หยุดนะ อย่าให้มีลูกหลานทุกคนในโรงเรียน การพนันขั้นต่ออย่า ไปคุ่นกับมัน แล้วยังยาเสพติดแล้วคือขาดเลยนะ ถ้าเราเสียตายคือเราให้หยุด ๒ ประการนี้ เอาละพอ ไปกลับได้ นี่ร้ายแรงมากนะไม่ใช่ธรรมดา ร้ายแรงมากทีเดียว

โรงพยาบาลวาริชภูมิ นี่ให้เต็มรถนะนี่ ของนี้ให้เต็มรถไปเลย ให้ทุกวัน ๆ คือ โรงนั้นโรงนี้มา เราซื้อมาบรรจุไว้ในโกดังเต็มเอี้ยดอยู่ตลอดเวลา มานี้ก็เรียกว่าเต็มรถ ไปแล้ว มาทุกวัน ๆ วันละ ๓ โรง ๔ โรง ๕ โรง วันละโรง ที่ว่าไม่มีนี้น้อยมากนะ นาน ๆ จะมีทีหนึ่ง เช่นอย่างวันเสาร์อาทิตย์นี้ก็มาอยู่นะ หลาย ๆ วันจะเว้นไปเสียวันหนึ่งไม่มี นอกนั้นวันละ ๑-๒-๓-๔ ถึง ๕ เป็นประจำ ๆ เราสงสารนะ เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอก พระให้เขียนรายการเอาไว้เป็นพิเศษ อยู่ทางจังหวัดอุบลราชธานี นี่ไกลมากนะ แล้ว พวกโรงพยาบาลทางจังหวัดอุบล อยู่ทางตะวันตกนี้เลยจากจังหวัดอุบลไปอีกตั้ง ๖๐-๗๐ กิโล เขามาที่นี่

เราจึงต้องสั่งให้เป็นกรณีพิเศษคือเพิ่มให้อีก เพิ่มให้เป็นกรณีพิเศษบอกไว้ในสิ่ง ของให้เพิ่มเท่านั้น ๆ คือตามธรรมดาให้เสมอกันหมดเลยทุกโรงพยาบาล แต่ที่อุบล พวกอำเภอโขงเจียม บุณฑริกนี่ไกลมาก อันนี้เราให้เป็นพิเศษเลย เพิ่มให้ สุดท้ายก็เอา

ข่าวสารตกท้าย ถ้าหากว่าพอจะใส่ได้เท่าไรเอาข่าวสารตบเข้าไป ๆ จนน้ำหนักพอดีแล้วหยุด นอกนั้นก็กำหนดให้เพิ่ม ๆ ทุกอย่าง แต่ข่าวสารไม่มีกำหนด คือรถนั้นพอเอาไปได้ให้เอาข่าวสารเข้าอีก มี ๒ โรงนี้เป็นพิเศษ นอกนั้นก็เสมอกันหมด ถ้าโรงไหนไกล ๆ อย่างนี้เราก็ให้อย่างเดียวกัน สงสาร เราคำนวณที่เหตุผลนะ คือท่านเหล่านี้ถ้าหากว่าพอถูไถไปได้แล้วไม่มา การมานี้ยิ่งดีกว่าที่การอยู่ เราพิจารณาเทียบเคียงไว้แล้ว การมาถึงจะลำบากบ้างก็ยิ่งดีกว่าการไม่มา เพราะฉะนั้นจึงตัดสินใจมา เราเห็นเหตุผลอย่างนี้เราจึงเพิ่มให้ ๆ

ส่วนน้ำมันรถนั้นเรียกว่าทุกคน เติมให้เต็มรถถึงที่ ๆ เลย น้ำมันรถเติมให้ทุกคนเต็มถึง ๆ ไปหมด เมื่อเร็ว ๆ นี้เราถามดู แต่ก่อนก็ไม่เคยถามเรื่องน้ำมันรถ เขาขับรถเอาน้ำมันใส่ถังเต็มรถผ่านมานี้ โห้ย นี่รถน้ำมันนะ จากนั้นเราก็เลยถาม น้ำมันที่เติมให้บรรดาพวกกรณี ค่าน้ำมันเดือนหนึ่งหมดเท่าไร เขาบอกว่าอย่างน้อย ๕ แสน ๕ แสนกว่าเป็นส่วนมาก เพียงน้ำมันอย่างเดียวเดือนละ ๕ แสน เติมให้ ๆ ตลอด เราสงสารนะไม่จำเป็นจริง ๆ จะมาอะไร ไม่มา เราคิดเห็นอย่างนั้น จึงต้องเพิ่มให้ ๆ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd